

ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου « παρανομία τῆς κατὰ τὸ σῶμα διαίτης του¹. » Ἀλλὰ μᾶλλον διὰ τῆς φιλοτιμίας καὶ φιλοδοξίας κυριεύοντες αὐτὸν οἱ διαφθορεῖς του, τὸν παρέσυρον πρὸ τῆς καταλλήλου ἡλικίας εἰς μεγάλων πραγμάτων ἐνασχολήσεις, πείθοντες αὐτὸν ὅτι ἅμα ἀρχήσῃ εἰς τὰ δημόσια ἀναμιγνύμενος, οὐ μόνον θέλει ἀμαυρώσει εὐθὺς τοὺς ἄλλους στρατηγούς καὶ δημαγωγούς, ἀλλὰ θέλει ὑπερτερῆσει κατὰ τοῦ Περικλέους τὴν δύναμιν καὶ τὴν δόξαν μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων. Καθὼς λοιπὸν ὁ σίδηρος εἰς τὸ πῦρ γίνεται μαλακός, ὑπὸ τοῦ ψύχους ὁμοίως πυκνοῦται πάλιν καὶ συστέλλει τὰ μόριά του, οὕτω καὶ ἐκεῖνον ὁ Σωκράτης, ὁσάκις τὸν κατελάμβανε πλήρη χανότῃτος καὶ φιληδονίας, τὸν συνεπίεξε διὰ τοῦ λόγου καὶ τὸν συνέστελλε, καὶ τὸν καθίστα ταπεινὸν καὶ ἄτολμον, διδάσκων αὐτὸν πόσον ἦτον ἐλλειπῆς καὶ κατὰ πόσον πρὸς τὴν ἀρετὴν ἀτελής.

* Ζ. Ὡς δ' ὑπερέβη τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ἐπῆγεν εἰς γραμματοδιδάσκαλον, καὶ τῷ ἐζήτησεν ἐν βιβλίῳ τοῦ Ὀμήρου. Ἐπειδὴ δ' ὁ διδάσκαλος τῷ εἶπεν ὅτι οὐδὲν ἔχει τοῦ Ὀμήρου, τῷ κατέφερε μίαν διὰ τοῦ γρόνθου καὶ ἀνεχώρησεν. Εἰς ἄλλον δ' ὅστις τῷ εἶπεν ὅτι ἔχει τὸν Ὀμηρον διωρθωμένον ὑφ' ἑαυτοῦ. « Καὶ πῶς, τῷ ἀπεκρίθη, διδάσκεις γράμματα, ὅταν εἶσαι ἱκανὸς νὰ διορθώνης τὸν Ὀμηρον, καὶ δὲν ἀνατρέφεις μᾶλλον τοὺς νέους; » Θέλων δὲ νὰ συντύχη ποτὲ μετὰ τοῦ Περικλέους, ἦλθεν εἰς τὴν θύραν αὐτοῦ, καὶ ἀκούσας ὅτι καιρὸν δὲν ἔχει, ἀλ-

1) Θουκ. ΣΤ. 15.

